

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษนับได้ว่าเป็นมีความจำเป็นและมีความสำคัญต่อการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ส่งเสริมให้สังคมในโลกยุคปัจจุบันเจริญอย่างรวดเร็ว เพราะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรม การค้าขาย การศึกษา การประกอบอาชีพในประเทศต่าง ๆ รวมทั้งเครื่องมือสื่อสารต่าง ๆ และคอมพิวเตอร์ต่างเก็บข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษ การติดต่อสื่อสาร โดยการพูดโทรศัพท์ระหว่างประเทศ การติดต่อ สื่อสารด้านธุรกิจระหว่างประเทศ รวมทั้งธุรกิจต่างประเทศ ด้านการพูด ภาษาทางราชการในประเทศ หรืออาจกล่าวว่าเป็นภาษากลางในหลายประเทศเกือบทั่วโลก สำหรับการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น เป็นการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เป็นที่ยอมรับกันว่ายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร (กรมวิชาการ, 2543, หน้า 18-21)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษาขึ้นบังคับ หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 24(5) ได้ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ มาตรา 30 กล่าวว่า ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา เป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ในระดับหนึ่ง และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ การเรียนภาษาต่างประเทศช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลและเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544, หน้า 2-3)

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยประสบปัญหาคือ ผู้เรียนมีเจตคติแง่ลบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ คิดว่ายากต่อการเรียนรู้ ขาดแรงจูงใจในการเรียนและคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ เรียนแล้วไม่เข้าใจ ไม่ชอบเรียน

รวมทั้งยังขาดความมั่นใจในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ เกิดความรู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องไกลตัวเพราะแทบไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน และอาจจะเนื่องมาจากปัจจัยหลาย ๆ ปัจจัย ครูผู้สอนจึงมีหน้าที่สร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน รวมทั้งทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ เกิดความสนใจในการเรียน ถ้าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ บรรลุเป้าหมายมากขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่ดีขึ้น ไม่เกิดการเบื่อหน่าย หรือเกิดความท้อแท้ในการเรียน ความพึงพอใจในการเรียนเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้วางแผน แสวงหาวิธีการเรียนรู้และเลือกแนวทางการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ในท้องถิ่นในโรงเรียนและสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยมีครูเป็นผู้เสนอแนะแนวทางกระตุนการเรียนรู้ ชี้แนะและจัดเตรียมแหล่งการเรียนรู้จัดหาสื่อและวัสดุอุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวกในการค้นคว้าข้อมูล รวมทั้งจัดกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ บูรณาการทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในลักษณะทักษะสัมพันธ์ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ถ้าครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ตามความพึงพอใจของผู้เรียนจึงน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถแก้ปัญหาของผู้เรียนได้ในระดับหนึ่ง

ประภาศิริ จิตต์ปราณี (2547) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสไตล์ (Style) การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อเสริมสร้างทักษะของผู้เรียนได้เต็มศักยภาพ และเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษาอังกฤษ ดังนั้นการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อให้ตรงตามความต้องการของผู้เรียนจึงมีส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในห้องเรียน เพื่อสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

ในการเรียนภาษาอังกฤษ การนำกิจกรรมที่หลากหลาย รวมทั้งการนำเสนอต่าง ๆ ไปใช้ในห้องเรียน รวมทั้งการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรู้ได้ตามกิจกรรมที่ตนสนใจ และมีการสอนโดยการนำการสอนแบบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาใช้ในห้องเรียน ซึ่งเป็นการสอนที่ยึดเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการนำภาษาไปใช้ควบคู่ไปกับความถูกต้องทางไวยากรณ์ เพื่อให้เกิดทักษะการเรียนรู้ภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติ ดังนั้นการที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพกับผู้เรียนมากที่สุด ผู้สอนจึงควรคำนึงถึงปัจจัยหลาย ๆ อย่าง เช่น ปัจจัยทางการสอน ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน และ ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ (Jakobovits, 1971) สำหรับปัจจัยทางการสอนนั้น กิจกรรมทางการสอนที่ครูเตรียมไว้สำหรับนักเรียนในแต่ละบทเรียนนั้นถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนต้องวางแผน จัดเตรียมเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนมีความตั้งใจ

ในการเรียนซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่ได้มีผลต่อการเรียนการสอนอย่างให้มีประสิทธิภาพเท่านั้น แต่ถ้านักเรียนมีความพึงพอใจ ในกิจกรรมที่ครูจัดให้ นอกจากจะทำให้ให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น มีความเข้าใจในการเรียน แล้วยังมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น ในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ครูเป็นผู้มีความสำคัญในการดำเนินการสอน การหากิจกรรม ต่าง ๆ เทคนิควิธีการสอนที่น่าสนใจ และเร้าความสนใจทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ต่าง ๆ ได้มากและนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด มีแนวการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพให้กับนักเรียนเพื่อให้ได้รับผลสัมฤทธิ์ ทางการศึกษามากที่สุด

นอกจากการที่ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ ในการเรียน การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในการเรียน ในการทำงานของนักเรียน รวมทั้ง การจัดทำ นำเสนอต่อการสอน ได้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น มีกำลังใจในการเรียน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผลดีต่อผู้เรียน รวมทั้ง ยังส่งผลต่อความตั้งใจในการเรียน มีการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ส่งผลต่อการใช้ภาษาสื่อสาร ในอนาคต และส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้ดีขึ้นอีกด้วย โดยหลักการวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การพยายามที่จะจัดหลักสูตรการเรียนรู้ให้ได้ตรงตามจุดมุ่งหมายของ การเรียนการสอนและตรงตามเนื้อหาสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่มสาระ ดังนั้นการวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนจึงต้องมุ่งที่จะทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรระดับต่าง ๆ การจัดการศึกษา ตลอดจนการเรียนการสอน เทคนิควิธี การวัดและการประเมินการจัดการเรียนการสอนของครู ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไม่ได้เป็นเพียงเป็นเครื่องชี้ ความสำเร็จของสถานศึกษาแต่ละแห่งเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องชี้ถึงความสำเร็จ ความมานะบากบั่นของผู้เรียน ทำให้เกิดความภูมิใจต่อตัวผู้เรียนเอง และครอบครัวอีกด้วย ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลที่อาจเกิดจากความพึงพอใจต่อ การเรียนของผู้เรียน

จากปัจจัยหลาย ๆ ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และจากความสำคัญของ ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะมีผลโดยตรงต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาระดับความพึงพอใจ ของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน โดยหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลายของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา แผนกศิลปภาษาได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชา ภาษาต่างประเทศ เพื่อให้นักเรียนเลือกเรียนภาษาต่างประเทศตามความพึงพอใจ และตามความถนัด ด้วยกัน ทั้งหมด 5 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น

แต่ยังไม่มีการวิจัยที่ศึกษาถึง ระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในโรงเรียน และศึกษาหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และเหตุผลอีกเหตุผลหนึ่งคือ ระดับผลการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา ในปี การศึกษา 2550 ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 60.12 (โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา, 2550, หน้า 121) ซึ่งจากจุดควบคุมของ โรงเรียนสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต้องมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ตั้งแต่ร้อยละ 70 จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะ ศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลายของนักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา แผนกศิลป์คำนวณ และแผนกศิลป์ภาษาที่เลือก เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับใด และความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชาต่อกิจกรรม การเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

คำถามในการวิจัย

1. ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่
2. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับใด

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้มุ่งวิจัยแต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของ โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา อ. ศรีราชา จ. ชลบุรี ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
2. งานวิจัยนี้ไม่คำนึงถึงความแตกต่าง ในเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ และภูมิภาค หลัง ในครอบครัว

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ 2 (อ 42202) ในภาคเรียนที่ 2/2551 เท่านั้น

ข้อจำกัดของการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาระดับความพึงพอใจ และผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่สอนโดยชาวต่างชาติเท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ และการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน เพื่อให้ทราบว่ากิจกรรมใด เป็นกิจกรรมที่นักเรียนพึงพอใจในการเรียน เพื่อที่ครูผู้สอนสามารถนำกิจกรรมเหล่านั้น ไปใช้ในห้องเรียน และนำไปพัฒนาหลักสูตรเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนให้เป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน ซึ่งอาจจะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชาต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ รวมถึงสื่อการเรียนการสอน และการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ใช้ในห้องเรียน
2. ครูชาวต่างชาติ หมายถึง ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เชื้อชาติไทยและสัญชาติไทย และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 หรือเป็นภาษาประจำชาติ มีประสบการณ์การสอนอย่างน้อย 2 ปี
3. ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้ คือ
 - 5 = นักเรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมในระดับมากที่สุด
 - 4 = นักเรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมในระดับมาก
 - 3 = นักเรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมในระดับปานกลาง
 - 2 = นักเรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมในระดับน้อย
 - 1 = นักเรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมในระดับน้อยที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการฝึก ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนต่าง ๆ

รวมถึงรูปแบบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนการสอน สื่ออุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน และรูปแบบของข้อมูลย้อนกลับที่ผู้สอนให้แก่ผู้เรียน (Spratt, 1999)

5. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ 2 (อ 42202) หมายถึง ผลการเรียนรู้ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการวัดทักษะที่ได้จากคะแนนเก็บ และคะแนนสอบวัดผลการเรียนรู้กลางภาคและปลายภาคเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2/2551 โดยผลรวมของระดับผลการเรียนคิดเป็นร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ได้ผลการเรียน แบ่งออกเป็น 8 ระดับคือ 0, 1, 1.5, 2, 2.5, 3, 3.5 และ 4 ซึ่งเป็นเกณฑ์การประเมินผลการเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา มีรายละเอียดของระดับผลการเรียนดังนี้

ตารางที่ 1 ระดับและความหมายของผลการเรียน

ระดับผลการเรียน	ความหมาย	ช่วงคะแนน
4	ผลการเรียนดีเยี่ยม	80-100
3.5	ผลการเรียนดีมาก	75-79
3	ผลการเรียนดี	70-74
2.5	ผลการเรียนค่อนข้างดี	65-69
2	ผลการเรียนน่าพอใจ	60-64
1.5	ผลการเรียนพอใช้	55-59
1	ผลการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด	50-54
0	ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ	0-49